දමිළ හා සිංහල ප්‍රගතිශීලී බලවේග එක් වීමට ඇති දේශපාලනය කුමක්ද? – සිංහල ජනයා සමග වන ප්‍රසිද්ධ සංවාදය - 2

මෙය ආරම්භ වන්නේ ප්‍රගතිශීලී බලවේගයන් කවුරුන්දැයි හඳුනා ගැනීමේ සිටය. යටගිය ඉතිහාසය මගින් මෙන් ස්ව ඇගයීම මගින් මෙය අප හඳුනා ගත යුතුව ඇත. ඉතිහාසයේ හිදැස්සෙන් හෝ හදිසියේ ආදේශ කර ගත් විප්ලවකාරී වේෂයෙන් පසුව හෝ මෙම දේශපාලනය හඳුනා ගැනීම කිසිසේත් කළ නොහැක.

සිය ඉතිහාසය ලෙසින් ලංකාවට ඇත්තේ ජාතිවාදය පමණකි. මෙම ජාතිවාදී මඩ වගුරෙන් ජනයා මුදා ගැනීමට උත්සාහ නොකරන දේශපාලනය විවේචනය කිරීම හා එය ස්ව ඇගයීමට ලක් කිරීම අද ප්‍රමුඛතම අවශ්‍යතාවය වී ඇත. එය කෙසේ අද වැදගත් වී තිබෙන්නේද එසේම වැදගත් වන කරුණකි. මේ සඳහා සටන් කළවුන්ව ඉතිහාසයෙන් නිවැරදිව හඳුනා ගැනීම මෙමගින් පමණකි ඉතිහාසය වෙනස් කරන විප්ලවීය ක්‍රියාදාමයක් ආරම්භ කළ හැකි වන්නේ. ඉතිහාසයෙන් මෙය හරි හැටි වටහා නොගන්නා දේශපාලනය නැවතත් අපට හිමි කරනු ඇත් අඳුරු ඉතිහාසයක් පමණකි.

ඉතිහාසය අප දේශපාලනමය වශයෙන් නිසි පරිදි ඉගෙනීමෙන් මෙය පටන් ගත යුතුය. කොටින්ගේ මෙන්ම රජයේ පටු මත වාදයන් පමණක් නොව ඔවුන් විසින් ගොඩ නගන ලද ජාතිවාදී ව්‍යුහයට විරුද්ධ වීම වනාහී එක්සත් බවට අවශ්‍ය වන අවම දේශපාලනය වනු ඇත. අතීත කාලයෙහි මෙයට විරුද්ධ නොවූ හා මෙය විවේචනය නොකළ කිසිදු දේශපාලනයක් හෝ තනි පුද්ගලයෙක් කිසි විටෙක අවංක ක්‍රියාවලියක් ලෙසින් පැවතුනේ නැත. එය එකමුතු බවක් කිසි විටෙක රෝපණය කරන්නේද නැත. එය වෙනුවට එය කරනු ඇත්තේ අගේ ඉඳන් කණ කැම පමණි.

සත්‍ය අන්‍යෝන්‍ය වැටහීමක් හා එක්සත් බවක් ඇති වන්නේ මෙය වටහා ගෙන ක්‍රියා කිරීම මගින් පමණි. දමිළ හා සිංහල එකමුතුවක් ඇති කරන සටන යනු ජාතීන් වෙන් කරන සියලුම දේශපාලන සංකල්ප හෙළා දැකීමේ සිට ආරම්භ වන්නකි. එක්සත් බව ප්‍රධානතම කොන්දේසිය ලෙසින් තබා ජන කොටස් මර්ධනයට එරෙහි හා කිසිදු පටහැනිතාවයකින් තොර වූ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පෙරටු කර උක්ත දුෂ්ට බලවේග පරාජය කළ යුතුව ඇත.

දමිළ ජනයාට එරෙහිව කරනු ලබන මර්ධනය සිංහල ජනයා හොඳින් වටහා ගෙන එය පරාජය කළ යුතුය. මෙය මර්ධනයට පත්ව සිටින සිංහළ ජනායගේ වගකීමයි.

ඒ අතරම තමන්ව මර්ධනය කරන රජය හා සිංහළ ජනයා යන දෙකම වෙන් වෙන් කරුණු දෙකක් බව දමිළ ජනයාද වටහා ගත යුතුය. එසේ වටහා ගෙන සිංහළ මෙන්ම දමිළ බෙදුම්වාදී බලවේග පරාජය කළ යුතුය. මෙය මර්ධනයට ලක්ව සිටින දමිළ ජනයාගේ වගකීමයි.

මේ අනුව දමිළයාගේ සතුරා සිංහළයාය හා සිංහළයාගේ සතුරා දමිළයාය යන මානසිකත්වයන් තුරන් කළ යුතුය. මෙය විප්ලවීය බලවේලගවල වගකීමයි

වාර්ගික සටනේ ආරම්භය මෙයයි

මිනිසුන් අතර මේ සඳහා වන හැඟීම ඇති කිරීමට බාධාවක්ව ඇත්තේ රජයේ වාර්ගික මර්ධන කි්රයාවලියයි නොහොත් එයින් මතු වන ජාතිවාදියයි.

මෙය සුනුවිසුනු කර නැති කර දැමීමට ලෙනින්ගේ ස්ව ඇගයීමේ මූලධර්මය අපට මග පෙන්වයි. බෙදුම්වාදී බලවේග ඔවුන්ට ඕනෑ හැටියට ලෙනින්ගේ ස්ව ඇගයීමේ සංකල්පය විකෘති කළෝය. තවද වාර්ගික මර්ධනයට නැඹුරුව සිට බෙදුම්වාදයට එරෙහි ව්යාජ එකමුතුවක් ඔවුන් පෙන්වමින් සිටියහ. බෙදුම්වාදී බලවේග මෙසේ ලෙනින්ගේ මූලධර්ම තමන්ගේ වාසියට විකෘති කළහ. මෙයට වගකිව යුත්තේ වාර්ගික බලවේගයන්ය. ඇත්තෙන්ම වාර්ගික බලවේග ලෙනින්ගේ ස්ව ඇගයීමේ සංකල්පය විකෘති වීමට යා නොදී ස්ව ඇගයීම මත වන තම වාර්ගික වගකීම් දේශපාලනමය වශයෙන් පෙරටු කළේ නැත.

මෙනිසා ලෙනින්ගේ මූලධර්ම විකෘති කිරීම හරහා වර්ග අතර භේදය තවතවත් උග්ර විය. ලෙනින්ගේ වාර්ගික මූලධර්මය විකෘති කර නිර්වචනය කිරීමෙන් එම මූලධර්මය සැම තැන ප්රතික්ෂේප විය. මෙය අපට ගැලපෙන්නේ නැත යැයි මිනිසුන් කියන තරමට තත්ත්වය බැ?රුම් විය.

ලෙනින්ගේ ස්ව ඇගයීම පෙරටු කරන ලද්දේ වාර්ගික සටන කරනු පිණිස මිස බෙදුම්වාදයට අනුමත කිරීමට හෝ මර්ධනය කරන එකමුතුව සාධාරණීකරණය කිරීමට හෝ නොවේ. වාර්ගික සටනෙන් අප දේශපාලනමය වශයෙන් ඉවත් වන විට ලෙනින්ගේ ස්ව ඇගයීමේ මූලධර්ම එය හා සම්බන්ධ ප්රායෝගික වගකීම් අත් හැරීමේ කි්රයාව අප වටා ඉතිහාසය ලෙසින් ගොඩනැගුනි. දකුණද වමෙන් පසු ¥ෂිත වූයේ් මෙලෙසිනි.

ලෙනින්ව ප්රතික්ෂේප කර කි්රයාත්මක වූ අප වටා ඇති වර්ගිකයක් නොමැති තත්ත්වය අප ස්ව ඇගයීමට ලක් කළ යුතුව ඇත. ඒ අතරම ලෙනින්ගේ මූලධර්ම නිවැරදි ලෙසින් පෙරටු කරමින් සටන් කළවුන්ව අප හඳුනා ගත යුතුව ඇත. මෙයින් ඉදිරියට ගිය දමිළ හා සිංහළ බලවේගයන් වෙතිනි අද මෙම එක්සත් බවේ සටන බැගෑපත්ව ඉල්ලා සිටින්නේ.

පී ඉරයාහරන්

[தமிழ் - சிங்கள முன்னேறிய சக்திகள் ஒன்றிணைவதற்கான அரசியல் எது?- சிங்கள மக்களுடன் பகிரங்க உரையாடல் : 02]

முதலில் முன்னேறிய சக்திகள் யார் என்பதை அரசியல் ரீதியாக பரஸ்பரம் இனம் காண்பதில் இருந்து இது தொடங்குகின்றது. ஆம் கடந்த வரலாற்றில் இருந்தும், சொந்த சுயவிமர்சனத்தில் இருந்தும் இதற்கான அரசியலை நாம் இனம் காணவேண்டும். வரலாற்று வெற்றிடத்திலோ, திடுதிப்பான திடீர் புரட்சி வேஷத்தின் பின்போ, புரட்சிகர அரசியலை நாம் இனம் காணவோ, வந்தடையவோ, முன்னெடுக்கவோ முடியாது.

இலங்கை இனவாத சேற்றைத்தான், தன் சொந்த வரலாறாகக் கொண்டுள்ளது. இந்த இனவாத சேற்றில் இருந்து மக்களை விடுவிக்க முனையாத அரசியலை விமர்சிப்பதும், அதை சுயவிமர்சனம் செய்வதும் இன்று முதன்மையானது. இது எப்படி இன்று முதன்மையானதோ, அதேபோல் இதற்காக போராடியவர்களை வரலாற்றில் இருந்து சரியாக அடையாளம் காண்பதுவும் அவசியமானது. இதன் மூலம் தான், வரலாற்றை மாற்றியமைக்கும் ஒரு புரட்சிகரமான வரலாற்றை உண்மையில் தொடங்க முடியும். வரலாற்றில் இருந்து இதை சரியாக அடையாளம் கண்டு கற்றுக் கொள்ளாத அரசியல், அதில் இருந்து சுயவிமர்சனத்தை செய்யாத அரசியல், மீண்டும் ஒரு இருண்ட வரலாற்றைத்தான் எமக்கு பரிசளிக்கும்.

வரலாற்றை நாம் சரியாக அரசியல் ரீதியாக கற்;றுக்கொள்வதில் இருந்து தொடங்கியாக வேண்டும். குறுந்தேசியப் (புலிப்) பாசிசத்தையும் அரச பாசிசத்தையும் மட்டுமல்ல, அது கட்டமைத்த இனவாத தேசிய அரசியலையும் எதிர்த்துப் போராடும் புள்ளிதான், ஐக்கியத்துக்குரிய ஒன்றிணைவதற்குரிய குறைந்தபட்ச அரசியல் அடிப்படையாகும். கடந்த காலத்தில் இதை எதிர்த்துப் போராடாத, அதை சுயவிமர்சனம் செய்யாத எந்த அரசியலும், எந்த தனிநபர் அரசியலும் நேர்மையற்றது. இது ஐக்கியத்தையோ, ஒன்றிணைவையோ உருவாக்காது. அது உள்ளிருந்து மீண்டும் குழி பறிக்கும்.

இதைப் புரிந்துகொண்டு செயலாற்றுவதுதான், வெளிப்படையான உண்மையான ஐக்கியத்துக்கும், புரிந்துணர்வுக்கும் ஒன்றிணைவுக்கும் வழிகாட்டும்.

தமிழ் - சிங்கள இன ஐக்கியத்தை உருவாக்கும் போராட்டம் என்பது, இனத்தை பிளக்கும் அனைத்து அரசியல் கோட்பாட்டையும் மறுப்பதில் இருந்து தொடங்குகின்றது. ஐக்கியத்தை முன்நிபந்தனையாகக் கொண்டு, இனவொடுக்குமுறைக்கு எதிரான முரணற்ற ஜனநாயகத்தை முன்னிறுத்தி, இதை முறியடிக்க வேண்டும்;.

தமிழ் மக்கள் மேலான இனவொடுக்குமுறையை சிங்கள மக்கள் புரிந்து கொண்டு, அதை முறியடிக்க வேண்டும். இது சிங்கள ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கடமை. அதேநேரம் தம்மை ஒடுக்கும் அரசு வேறு, சிங்கள மக்கள் வேறு என்பதை தமிழ் மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம், பிரிவினைவாத சக்திகளை முறியடிக்கவேண்டும். தமிழ் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கடமை இது. இந்த வகையில் அரசியல் முன்னெடுப்பு முன்நிபந்தனையானது, அவசியமானது. தமிழனின் எதிரி சிங்களவன், சிங்களவனின் எதிரி தமிழன் என்ற இரு தரப்பு பொதுக் கண்ணோட்டடத்தையும் சிந்தனையையும் முடிவுக்கு கொண்டு வரவேண்டும். இதுதான் புரட்சிகர சக்திகளின் கடமை. இதுதான் வர்க்கப் போராட்டத்தின் தொடக்கம்.

மக்கள் வர்க்க உணர்வு ஊட்டப்படவேண்டும்;. இதற்குத் தடையாக இருப்பது அரசின் இனவொடுக்குமுறையும். அதில் இருந்து எழும் பிரிவினைவாதமும் ஆகும்.

இதைத் தடுத்து, தகர்த்தெறிய லெனின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு எமக்கு வழிகாட்டுகின்றது. லெனினின் சுயநிர்ணயத்தை பிரிவினைவாத சக்திகள் தமக்கு சார்பாக திரித்தது போல், இனவொடுக்குமுறை சார்ந்து நின்று பிரிவினைக்கு எதிரான ஐக்கியமாக காட்டி திரித்துக் கூறினர். லெனினை இப்படி பிரிவினைவாத சக்திகளும், ஒடுக்குமுறை சக்திகளும் திரித்து தமக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தின. இதை மறுத்துப் போராடவும், லெனினை சரியாக முன்னிறுத்தி முன்னெடுக்கத் தவறிய பொறுப்பு, வர்க்க சக்திகளைச் சாரும்.

உண்மையில் வர்க்க சக்திகள் லெனினின் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டை அதன் திரிப்பில் இருந்து பாதுகாக்கும் வண்ணம், சுயநிர்ணயம் பாலான தங்கள் வர்க்கக் கடமைகளை அரசியல் ரீதியாக முன்னெடுக்கவில்லை.

இதனால் லெனினின் கோட்பாட்டைத் திரித்துக் காட்டியதன் மூலம், இனங்களுக்கு இடையில் பிளவை மேலும் ஆழப்படுத்தியது. லெனினின் வர்க்கக் கோட்பாடு தவறாக விளக்கப்பட்டு, அது நிராகரிக்கப்பட்டது. இது எமக்கு பொருந்தாது என்று கூறுமளவுக்குச் சென்றது.

லெனினின் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டை முன்வைத்து, வர்க்கப் போராட்டத்தை நடத்தவேதான். பிரிவினையை ஆதரிக்கவோ, ஒடுக்கும் ஐக்கியத்தை நியாயப்படுத்தவோ அல்ல. நாம் வர்க்கப் போராட்டத்தில் இருந்து அரசியல் ரீதியாக விலகும் போது, லெனினின் சுயநிர்ணய அடிப்படைகளையும், அதன்பாலான அரசியல் நடைமுறைக்

கடமைகளையும் கைவிட்டுவிட்ட நிகழ்வே, எம்மைச் சுற்றிய கடந்தகால வரலாறாகியுள்ளது. இடதுசாரியம் இப்படித்தான் வலதுசாரிய அரசியலின் பின் சோரம் போனது.

லெனினை மறுத்து இயங்கிய எம்மைச் சுற்றிய வர்க்கமற்ற தன்மையை நாம் சுயவிமர்சனம் செய்தாக வேண்டும். லெனினின் சரியான கோட்பாட்டை உயர்த்திப் போராடிய கூறுகளை இனம் காண வேண்டும்;. இதில் இருந்து முன்னேறிய தமிழ் சிங்கள சக்திகளுக்கு இடையேயான ஐக்கியத்தையும், ஒன்றிணைவையும் வர்க்க போராட்டம் இன்று எம்மிடம் கோரி நிற்கின்றது.

பி.இரயாகரன்

22.04.2012